

[Victor Larsen.]

sige før — og det troede jeg, det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen havde bemærket —, at man havde jo ikke en 10 Timers Arbejdsdag, og har ikke haft det i lange Tider i Landbruget. Det har man om Sommeren i den travle Tid, hvor der vel er til at være ude paa Landet. Men man har 9 Timer om Foraaret og Efteraaret, og man har 8 Timer de 3 mørke Vintermaaneder. Det giver tilsammen en Arbejdstid af 2 800 Timer om Aaret, og en Nedsættelse her til 2 400 Timer, som det ærede Medlem og hans Parti foreslaar, vil betyde en Stigning i Landbrugets Omkostningsniveau paa 17 eller nøjagtigt  $16\frac{2}{3}$  pCt. Man kan altsaa aldeles ikke sige, at der ikke foreligger nogen som helst Aftaler for Medhjælperne, det gør der i allerhøjeste Grad, og der er jo oven i Købet ogsaa Medhjælperloven. Forholdet er for længst ordnet inden for Landbruget mellem Arbejdsgiver og Arbejder.

Naar jeg advarede det ærede Medlem Hr. Horn og sagde, at han skulde tænke lidt over Tingene, inden han gik for haardt paa, var det det ærede Medlems Udtalelser, der gjorde, at jeg maatte sige det. Det ærede Medlem Hr. Horn, der ellers plejer at være stiltfærdig i sine Udtalelser, brugte saa stærke Udtryk som: Befolkningen ønsker dette. Hvad er det for en Befolkning? Jeg tror, eller rettere jeg ved, at man er langt forud for sin Tid, naar man vil paadutte Landbrugets Arbejdere en 8 Timers Arbejdsdag. Forholdet er det, at naturligvis gaar de med til det, hvis de kan faa det, men de har slet ikke spekuleret over det. De har 8 Timer om Vinteren og 9 Timer om Foraaret og Efteraaret og 10 Timer i den travle Tid, i Høsten, i Saatiden og endelig i Roeoptagningstiden, hvor man paa Landet udmærket godt ved, at det kniber, og nu skal Arbejdet gøres, ikke blot for Landbrugerne, men for hele det danske Samfund. Derfor advarer jeg imod det ærede Medlems Udtalelser, ogsaa fordi det ærede Medlem sagde, at man agter ikke at opgive denne Vej. Jeg synes, man her er inde paa en Vej, som er farlig, ikke mindst i Øjeblikket.

Der henvises til Sverige. Forholdet er nu engang det, at det svenske Landbrug kun producerer  $\frac{3}{4}$  af Forbruget, medens i Danmark Landbrugsproduktionen — og det maa det danske Samfund vist være temmelig glad for — gennem mange Aar har ligget saa himmelhøjt, at det aldeles ikke var det indenlandske Forbrug, der betød noget, men Udførselen, og da var det det danske Landbrugs Skæbne, at det

Uge efter Uge i Aviserne maatte aflæse sine Betalingsforhold, som dikteredes fra Udlandet; selv om vi kunde lappe paa det herhjemme, saa blev det alligevel kun Lapperier.

Jeg kan for øvrigt oplyse det ærede Medlem Hr. Horn om, at de svenske Forhold har været meget ubehagelige for begge Parter, siden man indførte Bestemmelsen om ca. 49 Timers Arbejdsuge; man har været nødt til at gennemhulle denne Bestemmelse med den ene Dispensation efter den anden, og det har medført saa ubehagelige Forhold, at man er led og ked af at have faaet gennemført Bestemmelsen og aldeles ikke er opfordret til at gaa videre ad den Vej.

I øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Horn, at jeg troede, det ærede Medlem var indstillet paa, at det var de faglige Organisationer, der skulde afgøre dette Spørgsmaal og ikke en Lovgivning som denne. Det ærede Medlem er jo ikke Op-havsmænd til dette Lovforslag, men det ærede Medlem støtter et Lovforslag, som er hovedløst, som er daarligt forberedt og forelagt i en Tid, hvor det aldeles ikke kan gøre noget godt.

**Rasmussen (Gylling):** For mig staar det saaledes, at den Form for Medhjælper-skab, vi har her i Danmark, hvor man har kunnet knytte Ungdommen til Landbrugets Arbejde i fast Forhold, indgaaet enten for et halvt Aar, 1 Aar eller for længere Tid, har været en nyttig Form og en god Form for vort Lands Vedkommende. Jeg ved meget vel, at der er andre Lande, hvor man slet ikke kan tænke sig noget saadant, f. Eks. Holland, hvor man ikke kender til at have Folk fæstet for en længere Periode, men hvor man kun en Gang imellem, naar det er pres-serende, antager Folk i et vist Tidsrum. Men jeg tror, at den Form, vi har her i Danmark, passer den danske Befolkning. Derfor skulde vi gerne bibeholde den, og hvert Forsøg paa — og det synes jeg, at dette Lovforslag er — ligesom at klippe den Traad over, som paa saa mange Maader har været til Gavn for Landboudommen, vil jeg nødtigt medvirke til. Ogsaa af den Grund er jeg en Modstander af denne Lov-givning, som gennem sine Bestemmelser og noget voldsomme Krav ligesom vil forsøge at klippe den Samhørighed over, som dog trods mange Brist endnu i nogen Grad findes inden for Landbefolkningen.

Jeg er klar over, at hvis dette Krav skal gennemføres, maa det ogsaa paa et eller andet Tidspunkt slaas fast, at saa vil